

အနောင်အယုက်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတိုများ

၆၃၀

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းစာတည်း

မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း

အနှောင့်အယှက်

"အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ..."

ညဆယ်နာရီခန့်တွင် လေးလသား ကလေးငယ်၏ အဆက်မပြတ် ငိုသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ။ တောင်ငူမြို့ နံပါတ် (၅) လမ်းရှိ "UNITY" (၉ - ၁၀)တန်း ကိုယ်ပိုင် သင်တန်းကျောင်း တည်ထောင်သူ၏ သားဦး။ ဆရာ ဇနီးမှာ နေပြည်တော် ပညာရေး ဝန်ကြီးရုံးတွင် တာဝန်ကျလျက်ရှိပြီး သားဖွားရန် ခြောက်လ ခွင့်ယူထားချိန် ဖြစ်သည်။ ။ မမွေးဖွားမီ ခွင့်တစ်လ ကြိုယူသဖြင့် ယခု ငါးလရှိချေပြီ။ နေပြည်တော်ပြန်ရန် တစ်လသာ ကျန်တော့သည်။ ။ အချိန်တွေသည် အကုန်မြန်လွန်း လှသည်။ ။ ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးချေပြီ။ သို့သည် တိုင်အောင် ကလေး အငိုမတိတ်သေး။ ဆယ့်နှစ်ထိုးခန့်လောက်မှ အငိုတိတ်သွားတော့သည်။ ။ ဤအချိန်မှ မိဘနှစ်ပါးလည်း အိပ်ရလေတော့သည်။ ။

ဒုတိယမြောက်နေ့...

ဒုတိယ မြောက်သောနေ့သည် မည်သည် ကို ဆိုလိုသနည်း။ မထင်မှတ် ထားလောက်အောင် တိုက်ဆိုင်လှချေပြီ။ ည၏ တိတ်ဆိတ်မှု နံရံကို ထပ်မံ၍ ထိုးဖောက်လာသည့် ကလေး၏ စူးစူးဝါးဝါးငိုသံ။

"အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ..."

ပထမနေ့တွင် စိုးရိမ်စိတ် အထူးအထွေ မရှိလှသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ကလေးငိုသည့် အချိန် ထူးခြားစွာ ကိုက်ညီနေသည် မှာ အင်မတန် စိတ် ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။ မိဘနှစ်ပါးအတွက် မှူကား စိုးရိမ်စိတ် ကြီးစိုးကာ ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်၍ နေလေပြီ။ ပထမနေ့ အတိုင်းပင် ဆယ့်နှစ်နာရီခန့်တွင် အငိုတိတ်လေသည်။ မနက်ရောက်သောအခါ မိဘနှစ်ပါး စိတ်မအေးနိုင်တော့ပေ။ ကလေး ဖျားနာသည် အထင်ဖြင့် ဆေးရုံသွားတက်ကာ စစ်ဆေးကြည့်သည့်။ သို့သော် ကလေးမှာ ဘာမျှမဖြစ်ဟု သာ အဖြေထွက်လေသည်။

တတိယမြောက်နေ့...

ညဆယ်နာရီ ထိုးမည်ကို အင်မတန် ကြောက်ရွံ့နေသူနှစ်ဦး။ သို့သော် အချိန်ကား တားမရ။ တစ်ချက်ချက်နှင့် မြည်နေသော နာရီသံကား မိဘနှစ်ပါး၏ ရင်ခုန်သံတွေကို ပိုမိုလေးနက်စေခဲ့သလား။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ကလေးအားကို ပွေ့ချီထားသော သူ၏ ဇနီးသည် အား ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအရမ်း ကြောက်နေသည် မှာ အင်မတန် ပေါ်လွင်လှသည်။ ထို့အတွက် သူမအား နှစ်သိမ့်ပေးရန် လက်အစုံအား ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဆယ်နာရီထိုးချိန် နီးကပ် လာလေလေ တစ်ချက်ချက်နှင့် နာရီသံမှာ ပိုမို၍ ကျယ်လောင် လာလေသယောင်။

"အား..."

ရုတ်တရက် ဇနီးဖြစ်သူ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ကာ မေ့လဲကျသွား

လေသည် ။

"အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ..."

ကလေးငယ်၏ ငိုသံသည် လည်း ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက် လာလေသည် ။ ဗျာများ နေရသူမှာ ဦးအောင်ဇော်မင်း။ ကလေးတစ်ဖက် ဇနီးတစ်ဖက်နှင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည် မသိချေတော့။ ခဏအကြာမှ ဇနီးဖြစ်သူ သတိပြန်လည် လာသဖြင့်

"မိန်းမ... ဘာတွေ့လိုက်လို့ လဲ။ ငါ့ဖြင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမလဲ မသိတော့ပါဘူးဟာ"

"ယောက်ျား မိန်းမအစောက ကလေးကို လူတစ်ယောက် လာလုနေတာ မြင်လိုက်ရလို့ "

"ဟေ... ဒါဆိုရင် ဒီအတိုင်းထားလို့ တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ မနက်ဖြန် ဦးလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပင့်မှ ပဲရတော့မယ်"

ဆရာ၏ ဦးလေးဖြစ်သူမှာ အကြမ်းဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သူသည် ပယောဂဘက်ကို သိပ်အာရုံမစိုက်ဘဲ ဘုရား၊ တရားဘက်ကိုသာ အလေးထား ခဲ့တော့သည် ။ နှစ်စဉ်ပုံမှန် တရားစခန်း ဝင်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိပေသည် ။ ဂိုဏ်စဉ်တက်ခြင်းအား ရပ်နားကာ ဘုရား၊ တရားဘက်သို့သာ ဦးစားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည် ။ သည်လိုနှင့်ပင် နံနက် ရောက်သောအခါ ဦးလေးထံ ဖုန်းဆက်ကာ ပင့်လိုက်တော့သည် ။ ညနေပိုင်းတွင် ဆရာ ဦးလေး ဦးကျော်သောင်း ရောက်ရှိလာလေတော့သည် ။

"ပြောစမ်းပါဦး တူကြီးရဲ့ ညကကော ကလေး ဘယ်အချိန် အဝိုက်တိသတုံး"

"ညခင်းတုန်းကတော့ တစ်နာရီ လောက်ကျမှ အဝိုက်တိတ်တယ် ဦးလေး"

"အင်း ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒီည ပိုပြီးပွဲကောင်းတော့မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ တူကြီး။ ညခင်း စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့ကွာ"
